

Discurs del Rector

Inauguració de l'any acadèmic 2023-24 de la UIB

Senyora presidenta de les Illes Balears, senyor president del Parlament, senyor batlle de Palma, senyor president del Consell de Mallorca, consellers, autoritats, col·legues, amigues i amics,

Sigueu tots molt benvinguts a aquesta solemne cerimònia d'obertura del curs 2023-2024 a la Universitat de les Illes Balears.

Benvinguts a aquesta casa, que és la vostra, en tant que universitat pública que som.

Fa un any, i en la mateixa ocasió que ens reuneix avui aquí, vaig articular les meves paraules al voltant d'una breu reflexió sobre el temps i l'entropia: «...aquella maleïda tendència de la natura que fa que envellim i ens desbaratem (els humans, els cotxes i les institucions)...». Argumentava que aquesta maledicció «només es pot contrarestar amb energia i amb informació...», que era precisament a allò a què, com a equip de govern de la UIB, ens havíem compromès: aportar energia, informació i ordre.

Les reflexions anteriors estaven inspirades en el segon principi de la termodinàmica. Sense abandonar de moment aquesta branca del coneixement, m'aturaré avui a considerar allò que suggereix l'anomenat «principi zero», que introdueix el concepte d'«equilibri» i que diu que «quan dos sistemes es posen en contacte, interactuen (és a dir, intercanvien coses) fins arribar a l'equilibri». I és precisament gràcies a aquest intercanvi que resulta possible extreure del procés allò que, en aquest context, anomenam «treball» i que, traduït a llenguatge planer, vol dir «coses profitoses i aprofitables». Això és: per treure profit, cal cercar l'equilibri a través de la interacció, de l'intercanvi.

L'equilibri a què em referesc no és, doncs, aquell estat d'avorriment mortal en què res no succeeix i tot és igual sempre i per tot arreu. Al contrari: «equilibri» és aquell estat que resulta de posar en contacte diferents tendències, punts de vista, forces, etc., de manera que, en fer-ho, ens permet extreure «coses profitoses i aprofitables»: ens permet progressar.

Un exemple clar el tenim a la UIB mateix: 10 facultats o escoles i 20 departaments, cadascun amb la seva sensibilitat, els seus interessos, la seva mirada sobre el món... I els més de 1.500 treballadors a temps complet, o els prop de 15.000 alumnes.

I és precisament de l'equilibri que resulta d'aquesta interacció constructiva que sorgeix el profit: el de la institució, en forma d'indicadors de qualitat acadèmica comparables amb els de les altres institucions d'investigació i educació superior (en parlaré més endavant). Però, també i sobretot, el benefici per a la societat: la formació d'individus cultes i amb esperit crític, professionals capaços de contribuir a un major benestar de les persones, de donar resposta a les necessitats de la societat i, fins i tot, d'anticipar-s'hi.

Perquè, senyores, senyors, per poc més de 100 euros al mes, la UIB «fabrica» un bon metge, una bona infermera o un bon fisioterapeuta. I, per menys de 75 euros al mes, un bon jurista. I, entre i entre, bons historiadors, filòlegs, matemàtics, físics, enginyers, químics, biòlegs, economistes, directors d'hotel, filòsofs, geògrafs, etc., etc.

Aquesta és la grandesa de la universitat pública. Aquesta és la nostra grandesa.

Abans de caure en l'autocomplaença i penjar-nos medalles que no ens mereixem (o no del tot), mir el vicepresident, que sap de números —i molt—, i el conseller, que els duu al cap, i que em diran —amb tota la raó— que aquest no és el cost real.

Ben cert: la diferència entre els 105 euros al mes que una família paga per formar, per exemple, un metge i els 1.250 euros al mes que de veritat costa, la posa el Govern.

Aquesta és la grandesa d'un govern democràtic.

Es tracta, però, d'una de les inversions més profitoses que es poden fer: per cada euro invertit en el sistema universitari espanyol, la Universitat en torna 5¹ a la societat (i, si ens centram just en les universitats públiques, aquesta xifra augmenta a 8). No sé si hi ha qualche banc que en doni més...

No és ja el caràcter d'ascensor social i les implicacions d'equitat, de justícia i promoció de la igualtat d'oportunitats; tampoc no és només el benefici que reporta tenir bons professionals (perquè, no oblidem que, de professionals, se'n necessiten, i, si no els produïm, els haurem d'importar i pagar, i això no és barat), no... Per si tot això no bastàs, és que, a més a més, resulta que una universitat pública és rendible econòmicament.

Ja ho veieu: hi ha coses que tenen un gran valor i que no tenen preu.

La universitat no és, però, una institució estàtica, avorrida, en què res no canvia mai... De fet, la universitat moderna és marcadament diferent de la universitat original.

Sempre, però, s'ha mantingut fidel al seu compromís vers el coneixement.

¹ Font: «La Universidad española en cifras». www.crue.org.

La universitat neix a l'edat mitjana per afrontar la necessitat de preservar el coneixement i transmetre'l; evoluciona amb la Il·lustració per convertir-se en una institució productora de coneixement; assumeix, més endavant, el repte de transferir el coneixement generat i propiciar d'aquesta manera la innovació d'alt valor afegit; i esdevé, avui, un veritable agent de transformació social, econòmica i territorial, preservant en tot moment allò que és i ha estat la seva essència: donar resposta, a través del coneixement, als desafiaments de cada moment històric.

Fixem-nos que aquesta evolució, descrita a grans trets, respon també a la cerca d'equilibri enfront de les necessitats o dels reptes de l'entorn.

I on som, aquí i avui?

Quaranta-cinc anys després de la seva creació, podem dir que la UIB ha esdevingut «un veritable agent de transformació social, econòmica i territorial». A les Illes Balears, per descomptat, però amb repercussions a fora. Aquesta transformació és possible gràcies al desenvolupament de les missions que li són pròpies per tradició i per llei: la docència, la recerca i la transferència del coneixement i la cultura.

La Secretària General ha fet un resum excel·lent dels fets i dades principals del curs 2022-2023 a la UIB. Els ha exposat d'una manera hàbil i amena, sota el prisma d'allò que és profundament humà: les emocions.

Jo no em sé estar (i, a més, és el meu deure) de complementar-los des d'una perspectiva lleugerament diferent.

Permeteu-me, doncs, que em refereixi ara a cadascun d'aquests àmbits (docència, recerca i transferència del coneixement). Primer en faré un apunt des d'una perspectiva històrica i després em centraré en el moment actual.

És una manera de retre comptes davant el Govern i la societat, que és qui finança la nostra activitat i a qui ens devem. I és també un exercici de posar en valor allò que fem, amb humilitat, però també amb entusiasme.

Pel que fa a l'activitat docent, des del curs 1977-1978 fins al 2021-2022, la UIB ha produït 73.761 titulats (entre llicenciatures, diplomatures i graus), titulats entre els quals hi ha alguns il·lustres membres del Govern actual i de governs anteriors. És molt? És poc? Bé: abans de l'any 1978, aquesta xifra era pràcticament zero.

Més de 70.000 professionals s'han incorporat al llarg dels anys al teixit productiu de les Illes Balears i de més enllà, perquè exportam talent, cosa que està molt bé, sempre que també n'importem. Si no anàs així, hauríem de dir que «perdem talent» i, per desgràcia, he de dir que molt probablement en perdem.

Hores d'ara, els rànquings que mesuren la qualitat de la docència (cosa que, ja advertesc, és força difícil) situen la UIB en bones posicions pel que fa a la docència de grau. L'edició 2023 de l'U-Ranking de les universitats espanyoles situa la UIB al primer lloc estatal per als graus de Bioquímica i Física, empatada amb l'Autònoma de Madrid, l'Autònoma de Barcelona i la de Barcelona, en el cas de Física; i amb les universitats de Barcelona, Rovira i Virgili, i l'Autònoma de Madrid, en el cas de Bioquímica. El mateix rànquing situa en segon lloc el grau de Biologia; i en tercer lloc, els graus de Dret, Matemàtiques i Química. En tots els casos, el preu de la matrícula a la UIB és sensiblement més barat que a les altres universitats i les nostres taxes d'incorporació al mercat laboral són millors.

La investigació, la creació de coneixement, és una de les missions fonamentals de la universitat moderna, la que sorgeix en el marc de la Il·lustració de la mà de figures tan potents intel·lectualment com Wilhelm von Humboldt,² el qual, entre altres coses, va concebre el doctorat tal com el coneixem avui en dia.

Fins fa relativament poc, les universitats espanyoles no eren precisament conegudes per la seva productivitat en aquest àmbit; més aviat al contrari. De fet, Espanya ocupava posicions a la cua de la classificació dels països segons la seva producció investigadora. L'any 1989 això va canviar: per reial decret,³ es va introduir allò que familiarment coneixem com a «sexenni d'investigació», i, en poc temps, Espanya va passar a ocupar posicions destacades en aquella classificació, oscil·lant entre els llocs 10 i 12, segons l'any. Si ens centrem en l'impacte científic, aquests resultats encara són millors: la consultora Scimago, en el seu darrer informe, ens situa en el 8è lloc del món. Dit de passada, tot un exemple que les bones polítiques condueixen a bons resultats.

A la UIB, la veritat és que ens en sortim prou bé. Si estrenyem el camp de visió per anar de la panoràmica general al detall, podem començar amb una mirada a la darrera edició del rànquing de Xangai, que considera les 2.500 primeres universitats del món (de les més de 30.000 que existeixen). Es consideren diversos indicadors de productivitat científica⁴ referits a períodes de temps diferents segons l'indicador (l'any 2022, per a publicacions indexades, o el sexenni 2017-2022, per a altres indicadors). Globalment, aquest rànquing situa la UIB entre els llocs 600 i 700 del món, la 20a de l'Estat espanyol (d'un total de 84) i la 3a del G9 (el grup de les 9 universitats públiques úniques en els seus respectius territoris). Hem millorat respecte de l'any passat (ens situàvem entre els

² Wilhelm von Humboldt (1767-1835), germà del naturalista Alexander von Humboldt.

³ Reial decret 1086/1989, de 28 d'agost, sobre retribucions dels professors universitaris.

⁴ <https://www.shanghairanking.com/methodology/arwu/2023>

llocs 700 i 800 del món, la 30a d'Espanya i la 6a del G9). Si anam per àmbits de coneixement, estam entre les 100 primeres universitats del món en oceanografia i en turisme i hoteleria; entre les 300 primeres en física, ecologia i ciències de l'atmosfera; entre les 400 primeres en ciències de l'agricultura, o entre les 500 primeres en educació i en ciències de la terra. Consolidam i milloram respecte d'edicions anteriors.

Si augmentam la potència de la lent i baixam als detalls, observam que la UIB és la universitat que ocupa el primer lloc de les 84 universitats espanyoles en percentatge d'articles altament citats (és a dir, articles que s'inclouen en l'1% dels més citats del món en el seu camp), i això és així des de l'any 2016. Quant a l'impacte de citacions en publicacions amb col·laboració internacional, ocupam el primer lloc; i, en impacte global de citacions, ens posicionam també en el primer lloc, empatats tècnicament amb la Universitat Pompeu Fabra.

Cal també recordar altres èxits en aquest terreny, a alguns dels quals ja m'hi vaig referir l'any passat, però que continuen sent ben vigents: tres investigadors amb ERC Grants (mai no n'havíem tingut cap); dos centres d'excel·lència María de Maeztu (fins al 2018, a les Illes Balears, no en teníem cap); tres plans complementaris amb comunitats autònomes⁵ (una taxa d'èxit molt important: Andalusia o Catalunya en tenen també tres, per exemple); dos investigadors altament citats: els doctors Jaume Flexas i Antoni Sureda (que formen part del selecte grup de l'1% dels investigadors més citats del món); i l'elevada taxa d'èxit a les convocatòries competitives, com ara la d'ajuts Beatriz Galindo.⁶

No podem ni volem caure en l'autocomplaença, i, en presentar aquests èxits, ho fem no des de l'orgull, sinó des de la satisfacció de constatar els resultats de la feina feta. Una vegada més, el profit, com a resultat de la interacció, de la cerca de l'equilibri.

I què passa amb la transferència de coneixement i la innovació? Com es tradueixen els resultats de la investigació en nous productes o serveis? Bé, aquesta és, en general, una assignatura pendent de la universitat espanyola, i també de la UIB, és clar, però anam camí d'aprovar-la. Aquí passa un poc com amb la investigació: abans de 1989 era residual i després, «vàrem anar fent».

⁵ En les àrees de Biodiversitat, Astrofísica i Altes Energies, i Ciències Marines.

⁶ Aquest curs està prevista la major inversió en equipament científic de la història de la institució: més de 9 milions d'euros, que ens han de permetre continuar creixent en competitivitat investigadora i innovadora; en definitiva, en capacitat de servei a la societat.

És cert que durant molts anys la Universitat espanyola no es va preocupar ni poc ni gens de les relacions amb el teixit empresarial. Això ha canviat i molt. Cal tenir, però, tres coses presents, com a mínim. Una: tot té un temps i així com el canvi de mentalitat vers la investigació va torbar-se uns anys a estendre's al sistema universitari, amb la innovació passa exactament el mateix. Dos: en aquest cas, no tot depèn de la Universitat, cal també la implicació de les empreses. I, finalment, tres: no podem oblidar allò que s'anomena «investigació bàsica», incloent-hi, molt especialment, les humanitats.

El coneixement té valor per si mateix, amb independència de la seva aplicabilitat. No podem investigar només en allò que és directament transferible, si no, aviat quedarem sense coses per transferir. En molts casos, les innovacions venen de la ciència bàsica, però necessiten un temps per donar lloc a productes o serveis nous: des del descobriment de l'spin de l'electró a la primera ressonància magnètica va passar prop de mig segle. Per cert: això és un exemple de per què la Història és important...

Les universitats som font de coneixements i de tecnologia innovadora. Podem facilitar la transmissió d'aquests recursos a les empreses mitjançant programes de transferència de tecnologia, assessorament tècnic i col·laboració en projectes de recerca conjunts, i això pot ajudar a millorar la competitivitat.

A la UIB, ho hem fet mitjançant iniciatives com el Programa Innova UIB-Pimes, a través del qual hem donat suport a 13 empreses i 9 projectes innovadors, o de diverses actuacions en matèria d'emprenedoria.⁷

Disposam de 395 patents i models d'utilitat en vigor, agrupats en 79 famílies, els ingressos per explotació de les quals superaren, l'any 2022, els 3,8 milions d'euros.⁸ I, si sumam els ingressos per recerca aplicada, arribam als 8,2 milions.

Dues fites molt importants del curs passat també en aquest àmbit. L'una, la constitució d'una nova empresa *spin-off* (empresa derivada), que feia temps que no se'n creava cap.

⁷ Inclou l'assessorament a 23 projectes empresarials, l'organització de 18 tallers de foment de la cultura emprenedora i de 12 càpsules d'èxit professional.

⁸ Gràcies, en gran mesura, a la venda de *Sanifit*, una empresa del sector biotecnològic derivada de la UIB, i, si hi sumam els ingressos per recerca aplicada, arribam a la xifra rècord en la nostra història, gairebé 8,2 milions d'euros, encara a una certa distància de les universitats més intensives en transferència, com ara les politècniques, però ens hi acostam.

I, l'altra, el fet que la Fundació Universitat-Empresa de les Illes Balears esdevingués mitjà propi del Govern de les Illes i del Consell de Mallorca.⁹

I el coneixement també es trasllada a la societat en forma d'allò que genèricament anomenam «cultura». Tenim una agenda cultural rica i extensa que inclou activitats que arriben a molts de pobles de les Illes Balears i que permeten als nostres estudiants obtenir crèdits a través del passaport cultural, i a la gent gran (sintagma que inclou la majoria dels qui som en aquesta sala) continuar formant-se i actualitzar els seus coneixements.

I fins aquí un repàs d'allò que constitueixen les tres missions clàssiques de la Universitat: la docència, la recerca i la transferència de coneixement.

Això és tot? No. Per dur endavant aquestes tres funcions, cal gestionar-les de manera eficaç i eficient. És per això que, des que va començar el nostre mandat fa dos anys, hem dut a terme una sèrie d'actuacions administratives: hem creat i remodelat serveis i oficines, i hem incorporat noves aplicacions informàtiques que ens han de permetre avançar en el camí de la digitalització: perquè la llei ens hi obliga, perquè és més eficient i perquè és més democràtic, ja que dona seguretat i posa la informació rellevant a l'abast de tothom.

I, pel que fa al professorat, un dels col·lectius que configuren la UIB, hem aprovat, en Consell de Govern i per unanimitat, una nova normativa de contractació de determinades figures que implementa els principis d'obertura, de transparència i mèrit, tot seguint, d'aquesta manera, les recomanacions de l'agència europea Euraxess. Alhora, hem convocat un nombre significatiu de concursos per establir places de professor laboral, en compliment de la legislació vigent.

Aquest procés d'estabilització s'ha fet també amb les places del personal tècnic, de gestió, administració i serveis (PTGAS per les seves sigles, en substitució de PAS), i s'han convocat concursos de trasllat i oposicions per permetre la promoció del personal.

Resulta imprescindible reconèixer els mèrits individuals i ordenar els recursos humans: per equitat i per eficiència.

⁹ Això li ha reportat, només l'any 2022, 19 encàrrecs de gestió per part del Govern, que contribueixen als prop de 200 contractes amb més de 160 empreses

És de justícia reconèixer que tot això ha estat possible gràcies al compromís del Govern de les Illes amb la Universitat. La UIB sempre ha tingut el Govern al darrere. El nostre agraïment més sincer.

Pel que fa a actuacions transversals, vull destacar-ne dues, tot i que no són equiparables quant a transcendència: la definició i posada en marxa de l'Estratègia de Sostenibilitat, i la confecció i aprovació del Pla estratègic 2023-2027.

La primera implica la transformació de la UIB en una institució model de sostenibilitat i de compromís amb la conservació del medi ambient, i permetrà, entre altres coses, convertir el campus en un entorn energèticament eficient i autosuficient cap a final de l'any 2025. Un veritable model, escalable, de sostenibilitat i reducció de l'impacte sobre el medi ambient.

Però, si alguna cosa mereix ser destacada, és el Pla estratègic. Un veritable full de ruta per a la UIB en els anys a venir. Perquè, si no sabem on volem anar, no anirem enlloc, o, pitjor encara, arribarem a destinacions que no ens agraden. Planificar: fer política. La gestió és una conseqüència de la política, no a l'inrevés. Aquest era el nostre compromís, i així ho fem.

Es tracta d'un pla realista i ambiciós; que parteix d'una visió, una missió i uns valors clarament definits i consensuats; que es desenvolupa al voltant de diversos eixos,¹⁰ i que es concreta en 45 objectius mesurables que assolirem mitjançant una sèrie d'actuacions convenientment dissenyades i temporalitzades.

Vagi aquí el meu agraïment a tots els equips que hi han treballat de manera desinteressada, i molt particularment als responsables de liderar, ordenar i abordar de manera intel·ligent aquesta tasca certament complexa.

Molt bé —diren—, i ara, què? Què hem de fer a partir de dilluns que ve?

Continuar, tirar endavant el rumb emprès, i corregir-lo quan calgui. Tenim un full de ruta: el Pla estratègic. El seguirem per convertir-nos en «la millor versió possible de la UIB» i, en fer-ho, interaccionarem amb tots els agents (Govern, empreses, societat...) a la recerca de l'equilibri, i és d'aquí que en sortirà el profit: per a la Universitat i per a les Illes Balears.

¹⁰ 4 eixos clau (docència, recerca, transferència i cultura i gestió) i 4 eixos transversals (compromís social, projecció institucional, innovació i digitalització, i bon govern i recursos humans).

Caldrà fer front a una sèrie de reptes derivats, sobretot de l'adaptació a la LOSU (la Llei orgànica 2/2023 del sistema universitari).

Haurem de començar a fer uns estatuts nous. Sort que a la casa tenim bons juristes...

Haurem de continuar desplegant la política de recursos humans per al PDI ja iniciada: ens avançarem a la norma en adoptar els principis d'obertura, de transparència i mèrit de la manera com ho aconsella Euraxess... Aquesta part de la feina ja està feta, tan sols cal continuar així. Aquesta és una condició necessària per disposar d'una plantilla de professors estable i de qualitat; que compleixi la llei (o s'hi acosti tant com sigui possible). Però no és suficient: aquí és on necessitarem fortament, com en moltes altres coses, el suport del Govern. En paral·lel, consolidarem les reformes estructurals de les oficines i dels serveis, i les reforçarem on calgui amb professionals qualificats. Els recursos humans d'una institució són, sens dubte, l'actiu més valuós, perquè, al cap i a la fi, la clau de l'èxit de qualsevol iniciativa és el talent humà, i és precisament a desenvolupar-lo, a allò a què es dedica la Universitat.

Continuarem desplegant el Programa propi d'investigació (allò que en llenguatge UIB anomenem «Programa de foment de la recerca») per complir el mandat de la LOSU. Aquest curs esperem un increment molt substancial de dotació a través de l'impost de turisme sostenible (ITS). El nostre agraïment al Govern que ho va fer possible, i també aquí ens faltaria el suport del Govern per arribar a destinar a aquest programa el 5% del pressupost de la Universitat que marca la llei.

Continuarem impulsant de manera decidida la innovació d'alt valor afegit, resultat de la transferència de coneixement i de l'emprenedoria: tenim un projecte ambiciós, que anomenem iBoost. És un programa que complementa els que ja he esmentat i per al qual demanarem el suport i complicitat del Govern, convençuts de l'impacte altament positiu en l'economia i en la configuració del nostre territori.

I la cultura, com a part de la transferència del coneixement. Necessitam una societat educada, ben informada i coneixedora de la realitat, així, en general, però també i sobretot de la de l'entorn més nostrat. Perquè, certament, vivim en un món globalitzat, que és fet, però, de realitats locals que confegeixen una globalitat diversa, no homogènia i rica en matisos. La nostra cultura, expressada en la llengua pròpia, contribueix a aquesta riquesa, perquè convé no oblidar que una llengua no és només un vehicle de comunicació: és tota una manera de veure el món, i, si el món és complex i divers, calen perspectives diverses per entendre'l. Vet ací la importància de la diversitat lingüística al món.

L'Estatut d'autonomia de les Illes Balears atorga a la UIB la responsabilitat d'exercir com a màxima autoritat en matèria lingüística. La Llei orgànica del sistema universitari espanyol, la LOSU, estableix com a funció de les universitats¹¹ «la cohesió de la societat i l'entorn territorial en què s'insereixin, així com la promoció de les llengües oficials...», i, entre moltes altres referències a les llengües pròpies i als deures de les universitats i de les administracions públiques, estableix¹² també que «les universitats fomentaran i facilitaran el coneixement i l'ús com a llengua de transmissió universitària de les llengües oficials pròpies dels seus territoris [...]. Les administracions públiques donaran suport i facilitaran el desenvolupament de les polítiques universitàries orientades a la cooficialitat i a la diversitat lingüística».

Ja ho fèiem i continuarem fent-ho, més encara ara, que la llei ens hi obliga. Ho farem sense escarafalls, des de la ciència i amb la voluntat d'aportar, de col·laborar. No ens podem permetre perdre una manera de mirar el món; no podem renunciar a allò que és nostre i que ens han llegat; i volem contribuir a fer possible que tothom se senti acollit en aquesta terra.

Fins aquí la radiografia del passat i dels projectes de futur, ambdós a grans trets. Ara ve el capítol de les peticions... (em sap greu, però és el que toca...)

Per executar de manera eficaç les funcions que ens són pròpies necessitam un marc estable de finançament pluriennal, allò que familiarment coneixem com un «contracte programa». La llei, la LOSU, ens hi obliga —és cert—, però, abans que ho fes, diverses comunitats autònomes ja havien subscrit aquesta mena de contractes amb les universitats del seu territori. Nosaltres estam profundament agraïts al Govern que va establir-lo, i ens sentim molt il·lusionats i agraïts al Govern actual, que ha demostrat la clara voluntat de dur-lo endavant.

Creiem sincerament que és un pacte beneficiós i que genera seguretat a totes dues parts.

No demanam per demanar: al principi de les meves paraules, m'he referit als costos de l'educació universitària i al preu de les matrícules. Deixau-me que ho digui d'una altra manera: per fer funcionar la UIB l'any 2023, han calgut 150 milions d'euros. Els ingressos no finalistes (que són les matrícules i poca cosa més) no arriben ni a 15 milions (ni al 10%). La resta ha de venir, necessàriament, del finançament públic.

¹¹ Art. 2.2-e de la Llei orgànica 2/2023 de 22 de març.

¹² Art. 20, *Ibidem*.

Necessitam també inversions per al manteniment del campus, incloent-hi les seus d'Eivissa i Formentera i de Menorca, i de les instal·lacions (allò que en economia s'anomena «amortització»), i per dotar-nos de noves instal·lacions i serveis: des d'una altra residència per a estudiants i professors visitants, a una biblioteca central o un nou edifici de ciències, entre d'altres. No tot alhora, una cosa darrere l'altra... També aquí hem d'agrair l'excel·lent voluntat que el Govern ha demostrat en les converses que ja hem iniciat.

Cal un impuls renovat a les seus d'Eivissa i Formentera i de Menorca. Enguany, hi començarem a impartir el grau d'Enginyeria Informàtica amb un important nivell de presencialitat. Seria desitjable treballar perquè també sigui així en les altres titulacions que s'hi imparteixen.

I les noves titulacions... Conseller, director general: tenim un informe molt recent del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears sobre les titulacions que seria convenient implantar a les Illes Balears. El meu agraïment més sincer al Consell Social de la Universitat que en fou l'impulsor. Una iniciativa no tan sols convenient, sinó absolutament necessària. Tenim tres titulacions ja ben a punt, que estan perfectament alineades amb l'estudi de què parlava. Es tracta dels graus en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport,¹³ Farmàcia i Ciències del Mar... Estam convençuts que amb el suport del Govern podrem fer-los realitat molt aviat.

I acab ja, com sempre i com fem els acadèmics, amb els agraïments: a la comunitat universitària, PDI, PTGAS i alumnat, pel seu compromís mantingut a fer d'aquesta universitat una bona universitat, la millor versió possible de si mateixa, un compromís que es manifesta amb el treball seriós i sovint no prou reconegut dia rere dia. I vull fer un esment especial al personal del Gabinet del Rector, als caps de servei, directors de departament i d'escola, degans i la resta de personal involucrat en tasques de gestió; i al Consell d'estudiants.

Als meus companys del Consell de Direcció, per la complicitat, per compartir la visió i mantenir —després de dos anys— la il·lusió per donar a la UIB «un impuls en 3 dimensions». A les empreses i institucions que confien i col·laboren amb nosaltres: amb la vostra presència demostra que la universitat importa; sense vosaltres, moltes coses

¹³ Anualment, uns 60 estudiants surten de les Illes Balears per cursar aquests estudis, tot i que aquesta titulació s'imparteix al CESAG (Univ. Pontificia de Comillas). La titulació no impartida a la UIB que més estudiants surten a fer a fora.

no serien possible. Al Consell Social de la Universitat, pel seu suport i per les seves iniciatives. Al Govern de les Illes Balears: a tots els anteriors i a l'actual, per creure en la UIB i confiar-hi. Als membres del Govern, de manera particular al nostre director general i al conseller d'Educació i Universitats; i, d'una manera molt especial, a vós, presidenta, per ser avui aquí, en aquesta ocasió tan important per a la comunitat universitària.

Cercam el profit perseguint l'equilibri. Un equilibri que, recordem-ho, no es troba: es crea.

Sèneca deia que «no és que perquè les coses siguin difícils que no ens atrevim; és perquè no ens atrevim, que són difícils».

Atrevim-nos!

Molt bon curs a tothom.